

4/89

~~P
i
s
M
E
N
K
A
T
O
P
S
A~~

• ÚVODEM •

Ahoj čtenáři!

Dostáváš do rukou /konečně/ čtvrté číslo Písmenek. Omlouváme se, že tak pozdě. Jsme amatéři, navíc začínající v tomto oboru, takže před námi vyvstává řada neočekávaných problémů. Navíc šéfredaktor našeho listu má jisté osobní problémy /oženil se/, takže na Písmenka nemá čas, což nám ovšem zapomněl sdělit. Stejný problém se týká i jeho korespondence. Celou řadu dopisů, jejichž pisatelé už asi dávno přestali věřit na serióznost naší redakce, jsme od něj dostali ještě neotevřených. Dnes je snad již vše napraveno, odpovědi odeslány. Další korespondenci týkající se Písmenek posílejte od této chvíle na adresu naší poštovní schránky /viz vzkazy/. Zjednodušíte tím práci poštovním doručovatelům, nám i sobě, protože pak se nebude moci stát, že dopis zůstane u někoho "viset".

A ještě jeden problém. Na letošním Trapsavci jsme se doslechli, že prý Písmenka jsou jen pro začínající psavce. Není to pravda, Písmenka jsou pro všechny! Přispět může kdokoliv. Jenom tak si mohou začínající autoři porovnávat svá díla s díly těch zkušených a ostřílených, tudý vede jedna z cest, jak předávat zkušenosti. Proto vyzýváme i všechny old-psavce, aby sahlí do svých šuplíků a i tímto způsobem těm mladším pomohli.

P + V

ČÍSLO 5 VYŠE V NEKRATŠÍ MOŽNÉ DOBĚ.

UZAVÍRKA ČÍSLA 6 JE 30. LISTOPADU !

• OMLUVY •

Trbači - Tvoji povídku zveřejnily Letokruhy v přibližně stejném termínu, jako byla uzávěrka Trapsavce a tak to náš čtenář, porotce Trapsavce popletl. Myslíme, že je to však omluvitelné. Díky.

Budulínku - Chybička se vloudila. Básnička RECEPT patří tobě,
nikoliv kamarádce Ruth.
Prosíme čtenáře, aby si chybu opravili. Děkujeme.

• WAKAY •

Supe - Tvoje dopisy vždy potěší. Dík za vzkazy. Pokud by jsi měl zájem o další výtisky Písmenek, je to zatím možné!

Trbači - Tvůj nápad s uveřejňováním i kvalitních prací pro srovnání je dobrý; ale nevím, kde tyto věci brát bez souhlasu autora /platit za otištění také nemůžeme a neradi bychom se dostali do sporů/. Bereme jakékoliv dílky, které není veřejně známo a autor dá souhlas k otištění.

VSEM VSEM VSEM VSEM VSEM VSEM VSEM VSEM VSEM

Kamarádka Akimba, hledá kamarády, kteří by ji vzali do party s malým děckem, ev. partu, která s dětmi jezdí. Adresa je u nás.

Trapsavecké sborníčky z let 1985, 1987 a 1988 jsou k mání na adrese Vítězslav Obůrka, Kamenomlýnská 8, 603 00 Brno. Za příslušný obnos 5 Kčs/kus a dvoukorunovou známku je můžeš mít. Prohloupí, kdo je nemá, je to fajn čtení.

!!!!!!!!!!!!!!DŮLEŽITÉ UPOZORNENÍ!!!!!!!!!!!!!!NEPREHLÉDNETE!!!!!!!!!!!!!!

Vzhledem k rostoucímu rozsahu naší korespondence jsme si zařídili vlastní poštovní schránku. Proto všechno, co se týká nás nebo Písmenek pošlejte na následující adresu:

0

0

[illegible]

Zjednodušíte práci nám /nebudeme si muset dopisy předávat/
i poště.

• PRO VŠECHNY •

Jdu lesem a okolo tečou pramínky
brodím se lesním potokem.
Hlavou mi táhnou bolestné vzpomínky
na to, co bylo před rokem.

Nabírám studenou vodu do dlaní
protéká prstů vrátky,
vesele korýtkem v jehličí ubání
a nechce se jí zpátky.

Jen ať si teče ta stříbrná, bublavá
a ukazuje mi záda.
Tiše ji prosím, ať nese pozdrav těm,
co měla jsem je ráda.

• VYZNÁNÍ •

Za ohvili bude šero, Slunce níž se naklání
říká mi: Vezmi pero a napiš své vyznání.
Jak ho mám napsat? Ptám se ho. Říct se to nedá slovy.
Usměje se, víc nakloní, a řekne: Zkus to! Kdo ví?

Vzpoměla jsem si na řeka,
jak na její hlazení čekám.
Kolíbá znavené od věků.
Vyznávám lásku všem řekám.

Vpoměla jsem si na mýtiny
a náruče voňavých vřesů,
co dovedou připravit spánek jiný.
Vyznávám lásku všem lesům.

A když blesk sjede z černé oblohy,
vítr rozčeše vlasy stráním,
před velebnou krásou přírody
já pokorně se skláním.

Vendula Davidová - Topina
PUNCHBOWL
N.S.W. Australia

KATRIN

Každé ráno, když vyhlédnu z okna pokoje, ji vidím. Nejvyšší hora mezi okolními, vysokánská, skálnatá a strašně nafoukaná s tou ozdobou na hlavě, železným křížem. Každé ráno mi říká: "Vidíš, jsem tu největší ženská, ohlapi se mě bojí, málokdo si troufne na mne sáhnout."

Normálně nejsem na ženské, ale tahle mě provokovala tím věčným pošklebováním. A tak přišel den, kdy jsem se rozhodla, že si na ni sáhnou. Pečlivě jsem se na to připravila. Napřed vzdálenost - 1 542 m. Hm, to je skoro stejné, jako odtud na poštu. To ohodím skoro každý čtvrtý den a je to sranda. A že to bude trochu do kopce? To je toho! Tak pár desítek metrů přibude, no.

Přišlo ráno jak malované, co tašky jsem dala dvě housky s máslem, plechovku coca-coly, paraple a vyrázila. Po dvou kilometrech městem jsem došla k úpatí a pohledem zbadnotila, co mě čeká. Hlava v záklonu div se člověk nepřevrátí a shora mrkají zlomyslné záblesky odrazu slunečních paprsků od kříže. Pomalu začínám ochutnávat první metry svahu. A vida, jde to dobře, chce to jen nepospíchat. Tak jdu, metr za metrem, ale nějak to jde čím dál hůř. Za hodinu už to není svah, a moc stupňů nechybí, aby to byla kolmá stěna. A sluníčko se s Katrin spiklo proti mě. Není divu, mají k sobě tak blízko. Shazuji džíny a tvrdohlavě lezu dál. Po další hodině nohy, odvyklé chůzi, po třinácti letech ze volantem, vypovídají poslušnost. Velkomyslně jim povolují chvíli oddechu a sama závistivě pokukují po červených, prosklených vozíčkách lanovky, co mám vysoko nad hlavou. Nohy mi vyčítají: "Vidíš, ten kousek k vrcholu by pak byla sranda." Hádám se s nimi: "To vy nemůžete pochopit! Ona mě vyzvala. Hodila mi rukavici a já ji zvedla. Tak musím!" A abych zamezila dalším připomínkám, zapnu v hlavě kompjutr a vytukám nobám program - postavit, zapřít, vytáhnout! A ta zlomyslná ženská nade mnou využívá všebo, co je po ruce. Strká mi pod nohy balvany, co jen vypadají pevné, sype mi shora šterk, po kterém ujiždím zpátky a sušská sluníčku: PAL! A ono pálí. Pomalu přestávám vnímat okolí, stromy splývají v zelenou masu.

Za mnou se ozve křupání šterku a předejde mě stařík. Na sobě jen šortky a boty, co musejí mít úctyhodnou váhu, ale nezdá se, že by mu překážely. Tělo jsou jen šlechy, a každá se napíná ve správnou chvíli. Jde soustředěně, pomáhá si sukovíci. Za chvíli mi mizí mezi balvany. Mám pocit, že jsem právě potkala horského skřítku.

Čas ubíhá rychle, metry přibývají pomalu. V hlavě mám jen jediné slovo: Dopředu! A zas musím zastavit a vydechnout. Čím dál častěji. A Katrin se dál pošklebuje: "Ukousla sis toho moc, viď?" Zvednu hlavu a vztekle odpovím: "Co jsem si ukousla, to si také spolknou, a ty se starěj o sebe, ať ti vítr nesundá tu parádu!"

Při tom vidím, že vrcholek je pár desítek metrů ode mne. No to snad není možný, že už by tomu trápení byl konec? Zuřivě šplhám výš, nohy už neprotestují, vědí, že by to bylo stejně marné. Ještě poslední metry a zčolát-betonový sokl kříže. Cíl! A žádný pocit vítězství, jen děsná únava. Držím se studeného železa a jen z dálky vnímám ten dav štěbetajících turistů. Najednou se od nich oddělí postavička a míří přímo sem. Stařík se sukovíci. Dojde ke mně, řekne: "Kristi" a spiklenecky mrkne. Únava je pryč a já začnu vnímat to překrásné panorama hluboko pod sebou. Dívám se, dívám, a ženská ve mně začne vystrkovat rohy: "Vidíš, Katrin? A kdo je teď větší! Já tě přechuhuju o celých 1,62 metru. Ten tvůj klobouk

se nepočítá, ten sem dali lidi." Katrin se to nelíbí, tvář jí zabalí mrak. A už padají první kapky. Jenže i v tomhle mám dneska navrch. Mám paraple, tak ať si brečí vzteky. Za chvíli jí dojde, že pláče zbytečně, ten mrak není moc velký!

Je čas se vrátit. Dolů to jde snad ještě hůř než nahoru. Pod nohama cítím každý kámen, noby jen stěží brzdí ten spád. Ale sestup měl přece jenom plus. Oproti výstupu, jen dvě hodiny. A už je tu poslední svah a pod ním beton parkoviště. Tam kolena vypověděla službu. Podlomila se. Honem dělám, že si zavazuji tkaničku, aby to Katrin neviděla.

Hrozí mi seshora pěstičkou kříže a já jí oplácím podobným gestem. Co mi může? Mám to za sebou!

Vendula Davidová - Topina
PUNCHBOWL
N.S.W. Australia

• NEVERENDY STORY •

Píšu nekonečný příběh

začíná tam...

a končí někde v dáli.

Píšu nekonečný příběh.

Hlavní postavou jsem já -

Šašek, co nechce, aby se mu smáli.

Píšu nekonečný příběh.

Jdu světem, však jinak....

než ti друзі.

Jsem tramp?

Já sám pro sebe ano.

Však lidí, co mi věří,

je ztraceně málo.

Píšu nekonečný příběh.

Však proč vlastně...

Když lidi na mě chtěj,

jsi šašek, šašku, tak se směj.

NETOULEJ SE, netoulej!

Šárka Chumová - Akimba

• POVĚSTE HO VEJŠ •

Byl to báječný nápad. Celé městečko slavilo, mělo k tomu velký důvod. Já také. Slunce mi svíralo zátylek, když jsem položil nohu na první schod bankovního domu. Jeho červené dveře zívaly do zaprášené ulice, kde nebylo ani živáčka.

Pomalým pohybem vytahuji z pouzdra pistoli, poslední schod. Špičkou boty donutím dveře otevřít se na doraz. Ostruha jemně zazvonila.

Za přepážkou sedí jediný úředník. Zvedá ke mně zrak, oči se mu zvětšují, pomalu vstává. Skokem jsem u přepážky, aby neprovedl nějakou hloupost, a pronásím svůj požadavek. Napoprvé nerozumí, až nabitá ~~pětačtyřicítka~~ ho donutí vsunout klíč do dveří trezoru. Do očí mě střelí lesk zlata, jímž je trezor našlapán. Blaženě přivírám oči.

Ostrý zvuk mě vrací do místnosti. Úředník se vrhl přes přepážku a čtyři metry ho dělí od vítězství. Nedávám mu šanci. Dvěma výstřely ho odmrštím ke zdi, kde se zhroutí mezi povalené židle. Pistoli pokládám na pult a do kožených brašen ležících za trezorem začnu horečně opát zlato. S lítostí konstatuji, že všechno neodnesu. Ale i tak jsem spokojen a vycházím z banky rychlým krokem. Jako by i kůň měl radost z dobré práce. lehce zařehotá a vyrazí i se mnou i se zlatem-východní ulicí za město.

"Nenechte ho utéct," řve Tulák a vrhá po mě krinolínu. Hravě se jí vyhnu, a pak i Krtkovi s Kaiem. Dvěma kořenům, rafinovaně ukrytým pod trávou se však vyhnout nečokážu. Hned je na mně hromada šerifových pomocníků.

"Jau, vyle, kopnul si mě do huby!" Tulák vstává a masíruje si sanici. "Mám chuť tě kopnout taky, ale vyleštil jsem si kanady!" Krtěk a Kai mne zvedají už svázaného. Říkají mi slastně, co se mnou bude, ale já v tom borku myslím na pivo.

Přichází Hardy, oře se o svou berli a strašlivým hlasem pronese: "Voběsíme ho hned, aby nezdrhnul!" Celé tlachoviště zaburácí: "Pověste ho vejš; pověste ho vejš!"

Eskorta mě odvádí pod mohutnou borovici, kde je vězení a stín. Kai mi podává cigaretu v momentě, kdy se ke mně posadí Hardy. "Nemusíš se bát Supe. Všechno jsem zařídil. Postavíme tě na špalek, dostaneš oprátku a pak tě podkopneme." Mlaskne si přitom. Vyvalím oči na jeho škleb, ale on pokračuje. "Ten provaz bude přehozený přes větev a na druhý straně ho bude držet Smolař. Až tě podkopnu, von ten provaz pustí, a soudce řekne, že praskla větev. A protože jsi popravu přežil, dostaneš milost, jasný jak řacka, ne?" Říkám, že v tam případě ano, a snažím se rychle dokouřit.

Dva lidé mě vedou ke stromu, kde už stojí přes třicet kamarádů a kamarádek. Míjíme Hardyho, mrká na mě. Pod oprátkou stojí šerif, soudce, kněz a špalek. Kruh zvědavců se zužuje. Šerif se chechtá a pak pokyne pomocníkům.

"Kluci, hoďte ho tam."

Chytám na špalku rovnováhu, svázané ruce za zády mi moc nepomáhají. Soudce čte přítomným, za co se zhoupnu, a krvežíznivý dav vybuchuje. Začínám se potit z toho vrklání a tak když přede mne předstoupí kněz, frajersky ho upozorním, že při mluvení

prská na moje boty a mě to uráží. Odpoví mi zcela mimo roli: "Vole!"

Navlékají mi provaz na krk, přichází finále. Ze strany mi šeptá Hardy: "Snaž se padnout dopředu!" I jeho posílám do býžďového svalu. Přede mnou stojí šerifův pomocník, žvejka Pedro a hubu od ucha k uchu; "Tak jak to chcete, mladěj?"

"Co nejrychlejo, vykulenče!"

Pak jeho boty zasyčí trávou. Pod nohama není nic, klesám... ale nepadám. Zůstávám viset a provaz táhne. Prudce mě píchne ve spánky a vidím fialová kola. Pak nic.

Už mi nestačil říct Smolař. Že měl provaz pevně omotan kolem zápěstí a že se zaujatě bavil se Skřítkem o ženských. Nestačil zaregistrovat start, a než zjistil, proč mu škube s rukou, měl jsem hlavu jak plynový balónek.

Otvírám oči, udeří mě do nich sluníčko. Spousta kluků je nade mnou skloněných s vyděšenými obličejí.

"Kde je ten inteligent?" chraptím otázku.

"Víš, Supíku," sklání se ke mně Hardy, "on říkal, že asi budeš mít velkou žízeň. tak klusal do vsi pro pivo."

"Tak to je moc hodnej kluk!"

Jaroslav Sup Dittrich

KITARO...

Snad smutno je ti.

Tvé struny jsou zas zticha.

Těž strašně dlouho.

Lítám tu jako bába na koštěti
a ty už nevíš, co je pýcha.

Těž strašně dlouho.

Ohtěla bych tě rozazvučet.

Má šejm se, že bude ticho.

Zas strašně dlouho.

A tak tu budeš zase mlčet
a uslyšíš jen své echo.

..... dlouho

Sárka Chumová - Akimba

• NEPLAČ MALÁ •

Četl jsem Hřbitovní kvítí od Nerudy
a všeho všudy vím,
že Slunce svítí,
i když smutno mi je.
Mračna v úzkosti skrytá
v husté mlze
a přesto črče
vzbudil se smích
a žel schody myje.

Po bouři bývá jasno
zvedni řasy
a napij se té krásy,
nechť oči žasnou
nad tou proměnou.
Bolest vítr odvané,
růže pokvetou ti,
i když dnes se rmoutí
srdce orvané
změnou počasí.

Každá růže sladce voní,
krev na trnech
prsty bolí.
Slast a trýzeň spolu jedí
z jedné mísy
a krev jejich se v tělo smísí.
V tělo žen
a tělo mužů
víc ti děvče nepomůžu,
tak neplač malá
pobleď
Slunce voní.

• BYDĚME - LI CHTÍT •

I toto jaro začalo přesně stejně,
jako ta ostatní a předešlá,
co teprve přijdou

(budeme - li chtít)

stejně cvrlikání

stejně chvíle a vůně

a pohledy zamilovaných

to všechno

i v dalších letech

(budeme - li chtít)

klidný, šťastný smích dětí

první boule, první modřina -

pád z první koloběžky,

rození a umírání přirozenou smrtí

(budeme - li chtít).

Jaroslav Sup Dittrich

• DNEŠ •

na zastávce autobusu

stál odrbanej kluk

s kytarou

a tiše hrál

Jake by bylo samozřejmě
hrát

Napadlo mě

že je na tomhle světě

málo kytar

Květoslava Čužnová - Sjú

• DOMA U BABČKY •

Babička. Umřela z ničeho nic a všechny nás to ranilo.

Krmila busy šiškami a já jí je podával a labužnický
si užíboval.

Na políčku lezla po čtyřech a přitom se krásně usmívala.

Vyprávěla mi pohádky a já poslouchal jako u vytržení.

K večeri udělala čerstvý brambory se šnitlíkem a já
to zapíjel mlíkem naší kravky.

V kamnech praskalo.

Tady jsem byl doma.

Sníl jsem o holce s vlasama do půl zad.

Vašek Klozar - King

• KDEŽAK TY PRÁVÝ HAVRAN MÁŠ •

To, co vám budu vykládat, je pravda, čistá pravda a nic než pravda, jak se to říká na soudech, ale já doufám, že to budu říkat jen vám a ne tváří v tvář lidem od spravedlnosti. Bude to o Havranovi, kterému jsme odjakživa říkali Havran, a já nepamatuju, že by se mu někdy říkalo jinak. O kamarádovi Havranovi, jestli to náhodou není z té předchozí věty patrný, což někomu nemusí být patrný, a může si myslet, že je to o nějakým ochočeným ptákově, nebo, nedej Bože, o nějaký vycpanině. Ale to ne, tohle vyprávění je o kamarádovi Havranovi, kterýho už nějaký ten rok znám, a o kterým můžu směle říct, že je to opravdovej kamarád. Kdybyste chtěli, abych vám ho nějak popsal, což byste určitě chtěli, protože když už je o někom řeč, tak je zvykem o něm říct, jak vypadá, jaký je, jaký má charakter a já nevím co ještě, tak bych řekl asi tolik, že o Havranovi svědčí už jeho přezdívka. Já, když jsem ho prvně potkal, myslím, že to bylo na jednom vandru v jižních Čechách, tam, co spadl kamarád Jim do vody, což byla hrozná legrace, jsem si okamžitě vybavil, když havran, tak taky rozeklaná zřícenina v měsíčním světle. Ne že by Havran vypadal tak špatně jako kdejaká zřícenina, a taky ne že by byl symbolem ctnosti, o který se říká, že sídlí jen ve zříceninách, ale spíš si představte tu drsnost půlnočního větru, jak se prohání zbytkama starých zdí a občas uvolní pár malejch kamínků z omítky, který padaj dolů a šustěj o ty oprejskaný, lišejníkem porostlý kameny, že z toho jde až mráz po zádech. Dál už nebudu obcházet kolem horký kaše, a nazvu věci pravýma jmény, Havran byl drsňák, jak říkáme my trampové.

Ono s těma ctnostma a tou zříceninou to vlastně není tak špatnej příměr, protože při mým prvním setkání s Havranem jsem já byl ještě zelenáč zeleněj, kdežto on byl pro mě ztělesněním všech trampskejch ctností. Votrhaný kalhoty a dost sepraná košile, obojí pamatovalo jistě lepší časy, bágel, opravdu exotickéj kousek, něco mezi fungl novou uskou, zachovalým teletem a ločním pytlím z dob Johna Silvera z ostrova pokladů, tenisky s důkladněma větracíma otvory, který byly spíš podobný sandálům, ale hlavně bezstarostnej snílek a nenapravitelnej romantik, tulák tělem i duší, kterej všdycky umí najít to nejměkčí místo na spaní, tu nejprůzračnější tůňku na koupání, to nejsušší dřevo na oheň, tu nejveselejší hospodu s pivem jako křen, a taky válí na kytaru a uvaří z nejnesmyslnějších kombinací požitelnejch i méně požitelnejch surovin fantastický krmě.

Tobte ale zvládaj i někteří mí jiní kamarádi a občas i já, ale všichni do jednoho jsme takoví jen od toho pátečního odpoledne do nedělního večera a v pondělí ráno nastupujeme do škol a zaměstnání vyfiknutý a vymydlený, že můžem bejt vzorem slušňáků a i když to tramský uvnitř zůstává, o povrchu hrůza mluvit. Ale komu čest, tomu čest, Havran takovej není. Je pravda, že v civilizovaném světě zaměňuje votrhaný, záplatovaný kalhoty a sepranou košili za méně votrhaný kalhoty a méně sepranou košili, kabát nosí rovněž slušivej, i když taky už pamětníckej, a sandálovitý tenisky mění za zánovní důchodky, nicméně starostma všedního života dál pohrdá, nezúčastňuje se té věčný honby za penězma, za postavením, za slávou, který se my ostatní nedokážeme vyhnout, prostě Havran, všude spokojenej, ať už je na pustým ostrově někde v Tichým oceáně, nebo na lidnatý new yorský Broadwayi, nebo v lesích kousek za Malhosticema. I mně občas napadaj děsivý myšlenky na to, co bude, až skončím školu, až přijdu z vojny, jaký to bude v zaměstnání, a to si hned vzpomenu na Havrana, kterému je celkem fuk, co bude zejtra, a to

mě pak chytí takovej pocit pašourskýho provinění. A co teprve tehdy, když šlapeme přes nějakou dědinu a moje oko stavaře spočine zálibně na nějaký hezký spravený chalupě s myšlenkou to by bylo něco, takovou mít, ale Havran vše zhodnotí jediným opovrhlivým pohledem, kterej vyjadřuje údiv nad takovou malicherností, jakou je starost s bydlením.

Ale co bylo, bylo, od minulýho tejden je všechno jinak. Minulej tejden, jestli to nevíte, byl Silvestr a to jsme se všichni sešli na naší boudě, abysme si ten poslední den roku užili společně, jak se na dávný kamarády sluší a jak to dělaj snad všechny takový party, co já znám. Bylo to samozřejmě fajn, jak to zákonitě mezi kamarádama musí bejt, protože poslední den roku, to si vždycky říkáme, že co jsme si to jsme si, do novýho roku všechny hlouposti zapomenem, ale to hlavní, to přišlo až k ránu, kdy už jsme jen tak seděli a povídali si o všem možným co přišlo na jazyk, kdy už nám ani nevedilo, že Jim zase mlátí do kytary a zpívá nějakou písničku, obojí falešně. Tlačeli jsme a byli naměkko, jak už to v tak exponovanejch chvílkách bejvá, a nemyslete si, že jsme byli naměkko z povzbuzujících prostředků alkoholovýho typu, ale bylo to asi tím, že jsme se všichni trošku zamejšleli nad tím starým rokem, kterej byl teprve pár chvil za náma a nad tím novým rokem, ze kterýho pro změnu pár chvil odsypalo, a občas se někdo z nás otevřel víc než jindy a přiznal se se svou tajnou touhou, třeba že by chtěl mít toho a toho rád, nebo by chtěl vidět ten a ten kousek světa, což je strašně hezký, protože tak člověk vidí, že v těch druhejch je vlastně moc pěknýho a že stojí za to si těch druhejch moc a moc vážit.

A tady se to stalo, tady to přišlo, ta věc, o který jsem chtěl hlavně mluvit, a to tehdy, kdy se ozval kamarád Havran, kterej už ležel ve spacáku a o kterým jsme si mysleli, že už spí, protože on nikdy na takový měkkořádný řeči nebyl, zkrátka drsnák a von vám najednou z toho spacáku vystrčil hlavu a povídá: "Víte, co si, kluci, jednou pořídím? Takovou tu velkou postel s nebesama!" No, byli jsme z toho co řekl úplně překvapený, skoro bych řekl šokovaný, a z toho co následovalo, ještě víc. Protože Havran se na nás podíval takovým zasněným pohledem, pohledem, kterej jsem u něj ještě nikdy neviděl, a začal básnit. Vážně vám nekecám, on básnil, básnil o velkém, měkce zastlaný posteli, co má v rozích takový ty točený sloupky a na nich tmavomodrý sametový závěsy, co dělaj ty nebesa, a z toho samýho sametu že je udělaná i ta stříška, ale na ní jsou navíc zlatý vyšitý hvězdičky, aby to opravdu připomínalo noční nebe, a že ty hvězdičky jsou sestavený do souhvězdí a uprostřed je Orion, což je Havranovo oblíbený souhvězdí, teda nechci pomlouvat, ale asi jediný, který Havran pozná, protože na hvězdy zrovna expert není. A Havran básnil dál, otom jaký tam bude mít duchny, aspoň dvě, nacpaný prachovým peřím, který mu slíbila tetička z Hronova, takový ty bachratý, naředěchaný duchny, do kterejch se zachumlat je úžasnej požitek, zvlášť v zimě, když člověk přijde z venku promrzlej, a zrovna takový dva nacpaný zhlavce, to prej se pak člověka při vzpomínce na ty zhlavce zmocní takovej ten dobrej pocit, že má kde hlavu složit. Havran tak básnil ještě dlouho, na všechno si už nevzpomenu, ale bylo to takový hezký a vopravdický, a já jsem si řekl, že jsem Havrana vlastně vůbec neznal, i když ho znám už léta, a byl jsem rád, že jsem u tohohle jeho poeticky ukecanýho přiznání byl, protože jsme si teď s Havranem zase o kousek blíž, a hlavně až zejtra budeme procházet Malhosticema a na konci, tam kousek pod lesem uvidíme tu perfektně spravenou chalupu, která se mi tak líbí, nebudu už mít žádný výčitky a budu si moct klidně říct - jednou si takovou taky pořídím.

Vita Obárka

• VADÍ •

Hrají ti na flétnu
písničku o všedním dnu
Jak běžíš do práce
a nestíháš tremvaje
Nevadí.

zase o minutu dále
a šéf se tváří zase
no, jako vždy rozmrzele
Nevadí.

A tak ten d n začíná
a v práci vás navštívila lina
tak zase z toho nebude nic
Nevadí.

Už nezbyvá z toho dne moc .
a tak vem kytaru
a hraj, a jestli struna nevydrží
Nevadí.

Zas hraje se dál
o všem, co je kolem tebe
o tom, jak modré je nebe
a jak za hodinu začne pršet
Nevadí.

Večer se stavím a беру flétnu
zkus doprovod, říkáš.
a zase to nejde
Nevadí.

Struny si hrají písničku
chvilku smutnou, pak veselou
a já mám na kraji slzičku
hraj dál
Nevadí.

A pak ten všední den ulcžím
do postýlky
i s tebou a přejí sladké sny
usínáš brzo
Nevadí.

Já přemýšlím co chybí tomu
aby to znělo
snad říct si stokrát
Vadí.

• RACEK •

Zvedl se z vln
prostým
překrásným
všedním pohybem
který je mu vlastní jako život

Stříhl si to okolo
mého levého ucha
a přizpůsobil let stavu atmosféry
a nebyl podnapilý
a přibrzdil v zatáčce

Ale příslušník na rohu
mu byl lhostejný
jako oxid uhelnatý
co léta tvoří svět
obyčejného racka z předměstí
který vzlétl
a bylo v tom všechno
co my
s letadly
vznášedly
rogaly a raketami
nikdy nemůžem

Ten racek to věděl
a byl na to pyšný

• MOJE BABNICKY NA TO NEMAJÍ •

Na úsměvy porotoů
na první stránky novin
(ani na ty další)
Nemají na různých ustláno
(ani na pořádném papíře)

A tak je oblékám
do úhledného strojepisu
zkracuji a podtrhávám
člením

Snad pak někdo koupí
ježka v pytli

Květoslava Čužnová - Sjú

Královena
malá
teď zrovna
vstala
Září.
Sváteční.
Tváří.
Slunečří.

Sárka Chumová - Akimba

• ŠATVIL •

"Zamilovat se na začátku zimy je neštěstí", sdělil jsem Honzovi, který si výlohu květinářství prohlížel ze stejného důvodu jako já.

"Ano, ano", řekl smutně. "Rtuť klesá, ceny stoupají".

Nešťastně jsem ještě jednou přelétl očima těch pár cedulek, položil ruku na kliku, zhluboka se nadýchl a -

"Počkej", zastavil mě Honza. "To je finanční sebevražda. Třeba ještě někde něco roste".

"A co jsi měl z botaniky?" zajímalo mě.

"Neříkej, že když proběhneme vilovou čtvrt, tak nic nenajdeme".

"A když ne?"

Usmál se. "Vymluvíme se s fantazií sobě vlastní".

A tak jsme se domluvili, že večer zazvoní.

Zazvonil ve tři čtvrtě na sedm.

"To jdeš brzy", pochválil jsem ho řezajícím hlasem: "Mám rande za tři čtvrtě hodiny".

"Neboj, sfouknem to raz dva. Přelezeme dva tři ploty..."

"Doufám, že ne ostnatý. Nechci jít jako trhan".

"Měl ses oblíknout podle situace", snežil se mi vnutit svůj názor.

"Nejdu na dosběr řepy", upozornil jsem ho, "ale na schůzku s dívkou, na které mně záleží. Máš růž?"

"Chceš jí snad dát kytku i s kořenama?"

"Hroznej člověk", pomyslel jsem si. Musí mít vždycky poslední slovo. "Ne, při nejhorším bych je ukous".

Kdo nás viděl, musel kroutit hlavou. Na kondiční běh jsme oblezeni nebyli, na zloděje jsme běželi moc pomalu.

"Podívej", řekl jsem uštvaně, "končíme. Jen tak tak to stihnou se každé a..."

"Támhle", sykl Honza. "Vidíš ten keříček růží?" a už byl za plotem.

"Čím si ten kluk asi přivydělává?" napadlo mě, ale to už jsem dával pozor, abych nešlápl mimo chodníček.

"Vybor si", řekl, podával mi růž, a jak jsme se vyhýbali na oseté ploše, slápl dozadu.

"KACH!!!"

"Vole, pařník!" zasténal jsem. "Pryč!"

"Stůj!" zakřičel někdo z domu a pustil na mě baterku. "A ty vstaň!" zakřičel znovu, protože Honza si bleskově lehl.

"Prosím vás pane", usmířoval jsem majitele, "my chtěli každé jen jednu růži pro svou holku".

"Ukažte!" přikázal.

"No tady máme zatím jenom jednu. Druhou jsme nestačili jaksí..."

"Já se vám divím", řekl muž volnějším hlasem. "Tak si vyberte tu druhou".

"Jste hrozně hodnej, fakt", děkovali jsme a couvali ke plotu.

"Počkat mládeži! A co ta tabule v pařníku? Každé jí dáte tři pětky!"

TAKOVĚJ DOCELA OBYČEJNEJ VANDR

Měli jsme v plánu akci. Takovej docela obyčejnej vandr do přírody, do Ameriky. Vyjelo nás moc, celé čtyři osoby: já, Bob, Hančí a Myšárna.

A jak tak jedeme vlakem do Berouna, kde se vzal, tu se vzal divnej člověk před námi stál. Bylo to vousatý, stářší okolo 40 let, ohozené v tričko se sklenicí 12° piva a obrovským nápisem "ŽEREM". Na rameni to vleklo cosi podobající se popelnici, z čehož nakonec vylezl buben. Jak se nám svěřil, je zapřísáhlý tremp, zatím že vypil jenom 8 piv, a že nám ke kytáře bude dělat doprovod. Že to byla hudba lahodná pro uši, o tom svědčil i vylištěný vagon, z něhož se lidi vytratili do okolních vozů, slabší povahy to vzaly ven oknem.

Nakonec jsme dojeli do Berouna, taky kamaráda ukecali, ať jede dál, že vandr po Václaváku je pro něj něco prima, a nasačili směr Skryje. A jelikož jsme si chtěli zlepšit náladu pohledem na udivené tváře řidičů, začali jsme ve čtyřech stopovat. Hančí pravila, že sranda musí bejt i kdyby na chleba nebylo a mávla na blížící se vůz. Jaké však bylo naše překvapení, když vůz zastavil, řidič nás vecpal na zadní sedadlo a jelo se. Vozidlo to bylo skvělé, dalo by se říci nafukovací, neboť již po 2 km jízdy jsme všichni seděli skoro pohodlně, ve třech vrstvách nad sebou, počítaje v to nás, 4 usárny, 2 žracy a jednu kytaru. Zhruba v deset večer nás řidič vysypal u jakéhosi pole a jelikož jsme měli zase hlad, nacpali jsme se rostlinou, která je určitě brách, jak tvrdila Hančí. Až ráno jsme v rostlině poznali krmné boby a kamarádovi Bobovi se udělalo špatně z pomýšlení kolik sežral sourozenců.

Nakonec jsme ho ukecali, že to byli nevlastní sourozenci a mohlo se jít dál. Navečer jsme dorazili do Skryjí a tam se rozhodli strávit noc na hradě Týřově. Jedna hodná paní nás ubezpečila, že je pod ním brod, kde je stěží po kolena, ale zapoměla dodat, že na chůdách. Takže jsme řeku spíš přeplavali, a doplazili se na Týřov. Po cestě nás Myšárna s Bobem ujišťovali, že znovu brodit nebudou ani za ešus s ouškama. Jaké však bylo naše překvapení, když nás na hradě čekal vetchý stařec se 6 křížky na krku a s páskou PS - VB. Tam na nás chrlil informace o tom, co jsme dělali za poslední 2 hodiny, že náš mrzký úmysl zde přespát odhalil, ale jelikož je dobrák od šlachy /pardon, od kostí/ tak nám pokutu nedá. Ale nenechte se mýlit, že by nás tam nechal přespát, načež nás odvedl zpět k řece s poznámkami o tom, že chůze po kamenech je lepší než akupunktura. Nechali jsme se nakonec ukecat a znovu broдили řeku a až v půli cesty jsem zjistil, že jsem se zapoměl zout a vyhrnout si kalhoty, načež jsem musel na druhé straně řeky otevřít informační kanoelář, neboť jak mí bídní kamarádi, tak většina pedourů podle řeky se mě ptala kde že spadla tak hojná večerní rosa. Ale to neměli dělat, neboť pomsta byla sladká. Pod heslem že nesmím zastavit, neboť bych nastydl, se mí kamarádi trmáceli za mnou až do půlnoci cestou necestou, kdy jsem byl už suchý a smíloval se nad nimi. Všichni včetně mě jsme se svalili, ale jelikož sv. Petrovi tam nahoře se nelíbilo, že ostatní cestou též nenavlhli, otočil kohoutkem a rázem jsme byli opět mokří. Ostatní poprvé, já již podruhé, a pak že je na světě spravedlnost. A jelikož jsme spali jak ve vodě /proč jak/ s kamenem na krku, probudili jsme se až v 9 hodin a začali honit vlak. Jel z Rostok a stačili jsme ho jen díky přivozu u Bránova a ochotnému převozníkovi.

• V OZNÁSTI •

Jsme placení
rovnoprávní a svobodní
leč dušičky stále sevřené
jak psalici v postrojích

a srdce tikáním odpočítává
vypité léky a prokouřené večery

Jestliže má někdo naději na infarkt...
tak jenomě iluze
která ráno vratkým krokem sapká po kraji

a topí ji

Květoslava Dužnová - Sjú

• MOTYL •

Když lósko jako motýl přiletí,
nejdřív opatrně a z daleka si ji prohlížíš,
pak se trochu osmělíš
a pár kroků dopředu uděláš.
A pak přijde ten rozbojující okamžik.

Buď se lekne,
mávně křídly
a kde je jí konec?

Nebo si ztíská její důvěru
a můžeš obdivovat
tu pestrou hru barev na křídlech.

Když ale vezmeš špendlík
a zvětšíš sbírku motýlů,
i ona zhyne.

A za pár chvil se barva ztratí
i při dobré konzervaci.
Záleží na tvém vztahu ke kráse a citu
i když špendlíky seženeš vždycky.

Ale jaké bylo naše zklamání potom v Berouně, neboť náš
kamarád bubeník nejel, a tudíž jsme půlku cesty stáli. A
jsou takoví kamarádi nanio.

Jiří Šimša - Jyry

• KONEC LÉTA •

Poslední klasy obilí
budou za moment o hlavu kratší
a tvé tričko promočené právě tak
že nezapře mokré plavky

Ale něco je ve vzduchu
jako když mámu odváželi do nemocnice
a říkali, že to vlastně nic není

něco jako bedule
POTULNÝ, KABARET LÉTO
DNES NAPOSEED

a ty najednou víš
že už ho nezadrží ani stádo huculských koní
a sbíráš po kapsách drobné
na karafiát pro baletku

Květoslava Čužnová - Sjú

• BÝT CHVÍLI VĚ STĚNĚ •

Milan vyšel před budovu okresní nemocnice a prudce se nadechl. Na chvíli se zastavil a pak usedl na jednu z laviček. Promnul si tvář, byl unaven. Za ním zůstal táta, upoutaný na lůžko, napojený na infuze a různé přístroje. Šla z toho hrůza. I z tátova bílého obličejce. Z propadlých tváří a špičatého nosu. To snad ani nebyl on!

Naposled ho zahlédl, když se sním utrhla ta prokletá veliká kamenná plotna. Sjela s ním pod skálu. Za tím vším třepetavě jako babí lét, mizelo lano, přetáté drtivou silou té plotny. Už ho táta nestihl dobrat a on než slezl dolů mezi kluky, zmizela modrá škodovka s tátovým tělem na cestě mezi skalami. Uviděl ho až dnes, kdy ho konečně k tátovi pustili, a nemohl uvěřit, že to mocné, svalnaté tělo skoro zmizelo v té odporně bílé nemocniční posteli. Brečet nechtěl, a tak raději utekl ven.

Máma s bratříčkem umřely při porodu a táta se na čas zlomil. Po mámině smrti už do skal tolik nejezdili. To až později. Když se s tím vyrovnal hlavně táta. Musel. A Milan věděl, že se z toho táta úplně dostane jenom ve stěně. A byla to pravda.

Ta skála měla být první Milanovou šestkou. A táta řekl, že poleze první. Říkal mu, kde jsou chyty a kam má dát nohy. Párkrát se Milan požíval nahoru, kde zrovna visel táta a kde se slunce odráželo od stěny. Ten poslední pohled byl nejstrašnější, jaký kdy Milan viděl. Nevěděl, co se přesně stalo. Ale celý život uvidí tu postavu v modré flanelce, jak odevzdáně mizí v té obrovské hloubce, vstříc korunám stromů. Dál od oblohy, kam se tak rád vydával. Stačil zatlouct jen dvě skoby.

Ať už to s tátou dopadne jakkoliv, Milan věděl, že už neuváže ani jednu smyčku. Buď ho strašit ohřestění karabin a šustění lan. Věděl, že to, co dřív tolik a tolik miloval, bude teď nenávidět. Už nikdy nebude mít rád ty rozesmáté chlapy a kluky pod skalami. Osmahlé sluncem, s vyhrnutými rukávy a sedáky v rozkroku.

Vstal z lavičky a vratce vyrazil k hlavní bráně. Tam za ním umíral jeho táta, co tak miloval stěnu v zapadajícím slunci a on, Milan, mu už nikdy neřekne, že bude do konce života prvolezce.

Jaroslav Sup Dittrich

• UTOPIE •

Nikdy nedělej to, co po tobě chtějí druzí
pokud tomu nechceš sám,
nebo nejsi přesvědčen o správnosti dané věci.

Nikdy neodsuzuj všechny stejně,
ať je to Severan, Jižan, Němec či Rus.
Všichni nejsou špatní,
to špatno tvoří jedinci, někdy třeba i většina,
ale jsou mezi nimi i dobří a čestní,
kteří doplácí na vbazování do jednoho pytle.

Hledej takové lidi jakož i pravdu
/třebas jen svou/
a vytvoř s nimi armádu spravedlivých,
která se jednou rozroste,
zvedne se k odporu
a změní tento prohnilý, špatný svět.

Svět s prohnilými společnostmi,
plný padouchů, pokrytů a masňáků
a jiných všů, jež sajou naši krev
ženou se za penězi, mocí a slávou.

Proto musíš bojovat za spravedlnost, za pravdu,
za lepší svět našich potomků
za svět plný lesů, čistých řek
s hojností zvěře, ptactva a ryb.

Toto je smysl našeho žití
a pro tyto ideály třeba i zemřeme.
Ale toto vše je asi jen utopie
proto zanechávám snění – přemýšlení,
neboť tento svět se asi k lepšímu již nezmění,
a myšlenky mé jsou nezdravé,
tak si raději řeknu Se la vi
a do přírody vyrazím s novou nadějí,
že tam někde u táboráku kamarádi sedějí.

Raději o tomto již dál nepřemýšlej,
boty toulavý obouvej
a do přírody odpoután od všeho uháněj.

□ □ □ □ □

Cti zákonů přírody! Jen ty jsou spravedlivé.
Nelza je měnit ani obcházet jako zákony lidí!

CO TO JE, KDOŽ SE ŘEKNE: BUDOVATELSKÝ ROMÁN

Budovatelský román je dobový typ socialisticky realistického románu ze současnosti, příznačný pro dobu budování základů socialistické společnosti. Tematika bývá vyhraněně společensky politická a zaměřuje se zpravidla k problematice výstavby socialistického průmyslu nebo k organizování kolektivních forem práce v zemědělství. Charakteristickými znaky tohoto žánru, jehož většinou nedosaženými vzory byla díla F. V. Gladkova a M. A. Šolochova se staly: a) maximální snaha po pravděpodobnosti, projevující se v uvádění co největšího počtu reálií, majících evokovat atmosféru konkrétního prostředí továrny, velké stavby nebo zemědělského družstva, b) zobrazení konfliktu převážně v rovině pracovní a zdůrazňování výrobní a politicky organizační problematiky a c) výrazná agitační tendence, projevující se zejména v postavách tzv. kladných hrdinů jako vzorů správného přístupu k problémům, spojeným se socialistickou výstavbou. V druhé polovině 50. let byla tato díla podrobena kritice jako schematická a od té doby začala budovatelská tematika ustupovat v socialistické próze ze svého dominantního postavení; výrobní tematika znovu ožila v próze 70. a 80. let.

Zpracováno podle Slovníku literární teorie /Československý spisovatel 1984/

ADRESA REDAKCE :

KLUB MAXIMALISTŮ

POŠTOVNÍ SCHránKA č. 67

280 02 KOLÍN

Vydává Klub Maximalistů Kolín
Odpovědný redaktor: Karel Čížek
Povoleno odborem kultury ONV Kolín
Povolovací číslo: 0320403389
Náklad 100 výtisků